

KAPITOLA I

Zaoceánský parník se kolébal mlhou severního Atlantiku a otevřenými dveřmi na návětrné straně kuřárny pronikalo hvízdání píšťaly, jímž dával varování rybářské flotile.

„Ze všech cestujících mi nejvíc leze na nervy ten mladý Cheyne,“ zabručel muž ve flaušovém kabátu a rázně přibouchl dveře. „Takový rozjívenec. Jenom všechny otravuje.“

Bělovlasý Němec se natáhl pro sendvič a mezi sousty si odfrkl: „Tenhle typ já snám. Amerika je takových cholobrádků plná. Řesat je od rána do večera, fěrte mi, nic lepšího se s nimi dělat nedá.“

„Ale prosím vás! Komu ten kluk škodí? Zaslouží spíš politovat,“ namítl muž s newyorským přízvukem, který se rozvaloval na poduškách pod oroseným světlíkem. „Odmalička ho vláčejí z hotelu do hotelu. Dneska ráno jsem se bavil s jeho matkou. Sympatická ženská, ale kluka vůbec nezvládá. Veze ho do Evropy, aby si tam doplnil vzdělání.“

„Jeho vzdělávání ještě ani pořádně nezačalo.“ To se ozval Filadelfan schoulený v koutě. „Ten kluk dostává dvě stovky měsíčně jako kapesné, sám mi to povídal. Přitom mu ještě není ani šestnáct.“

„Jeho otec flastní nějakou šelesnici, je to tak?“ zeptal se Němec.

„Jo. A taky lodní společnost a doly a ještě k tomu těží dřevo. Má barák v San Diegu, jeho otec, další v Los Angeles, patří mu půl tuctu železnic a polovina všeho dřeva na pobřeží

Pacifiku a peníze dává rozhazovat manželce,“ pokračoval lenivě Filadelfan. „Ta říká, že jí Západ nevyhovuje. A tak se vláčí s klukem z místa na místo, nejspíš aby ho nějak zabavila. Florida, Aridondacké hory, Lakewood, Hot Springs, New York a zase zpátky. Co z něj takhle vychová? Leda hotelového poslíčka, nic víc. A až s ním tímhle stylem sjezdí celou Evropu, bude to už učiněná tragédie.“

„A co je s jeho otcem, že se klukovi trochu nevěnuje?“ zeptal se hlas z flaušového kabátu.

„Otec se nejspíš stará jenom o prachy a nehodlá se nechat rušit. Za pár let pozná, jakou udělal chybu. Škoda, protože v tom klukovi je přece jen leccos dobrého, jen kdyby to z něj někdo uměl dostat.“

„Rákoskou! Rákoskou!“ zabručel Němec.

Vtom se opět rozrazilily dveře a přes vysoký práh se dovnitř naklonil štíhlý, zhruba patnáctiletý kluk se zapálenou cigaretou v koutku úst. Jeho bledá, nažloutlá pleť působila u tak mladého člověka velmi nezdravě a celkově z něj vyzařovala směs nerozhodnosti, falešné odvahy a velmi laciného světáctví. Na sobě měl nachové sáčko, pumpky, červené podkolenky a šněrovací boty. Na hlavě červenou flanelovou čapku posunutou do týla. Prohlédl si shromážděné, hvízdal mezi zuby a pak zahalekal: „Pánové, venku to začíná houstnout. Ty rybářské loďky houkají všude kolem nás. To by byl rachot, pánové, kdybychom do jedné najeli, co?“

„Zavři ty dveře, Harvey,“ nakázal mu Newyorčan. „Zavři ty dveře a sám zůstaň venku. Tady o tebe nikdo nestojí.“

„Jakým právem mi chcete poroučet, pane Martine?“ opáčil hoch rozvážně. „Vy jste mi tuhle cestu nezaplatil. Můžu být, kde se mi zlíbí.“

Zvedl z šachovnice hrací kostky a začal jimi házet, jako by hrála levá ruka proti pravé.

„Nějak to tady vážne, ne, pánové? Nedáme si partičku pokeru?“

Když se nedočkal odpovědi, potáhl z cigarety, zahoupal nohama a zabubnoval značně špinavými prsty do stolu. Potom vytáhl svazek bankovek, jako by se je chystal počítat.

„Jak je dneska tvojí mámě?“ zeptal se kdosi. „Neviděl jsem ji u oběda.“

„Asi je u sebe v kajutě. Na lodi se jí skoro vždycky udělá zle. Dám stevardce patnáct dolarů, aby se o ni postarala. Když nemusím, tak do podpalubí radši vůbec nepáchnu. Když jdu kolem stevardova bufetu, je mi vždycky nějak divně. Ale tak co, je to moje první plavba na oceánu.“

„To nic, nemusíš se omlouvat, Harvey.“

„Kdo se tu omlouvá? Je to moje první plavba přes oceán, pánové, a kromě prvního dne mi vůbec nebylo špatně. Ani trochu!“ Vítězoslavně bouchl pěstí, pak si olízl prst a pokračoval v počítání bankovek.

„No jo, ty jsi zkrátka kabrňák, to je vidět na první pohled,“ zívł Filadelfan. „Jestli si nedáš pozor, vyroste z tebe chloubá národa.“

„Já vím. Jsem Američan – tělem i duší, a nikdy jinak. Až přijedeme do Evropy, já jim ukážu. Pfff! Zhasla mi cigareta. Tenhle šunt, co prodává stevard, se nedá kouřit. Neměl by někdo z vás, pánové, pravý turecký doutníček?“

V tu chvíli dovnitř nakoukl strojní důstojník, celý rudý, usměvavý a mokrý. „Tak co, Macu,“ zahalekal na něj zvesela Harvey, „jak nám to šlape?“

„Všechno jako obyčejně,“ zněla vážná odpověď. „Mládež se může přetrhnout ve zdvořilosti ke starším, a starší se tváří, že si toho považují.“

Ozvalo se tiché uchechtnutí z kouta. Němec otevřel pouzdro na doutníky a podal jeden tenký, černý doutníček Harveymu.

RUDYARD KIPLING

„Tohle je to prafé pokouřeníčko, můj mladý příteli,“ řekl. „Fyskoušíš cho? Ano? Ufidíš, še tě nesklame.“

Harvey si tu nevhlednou věc slavnostně připálil – měl pocit, že se mu mezi dospělými daří.

„Takovéhle párátko mě nepoloží,“ prohlásil. Netušil, že si právě připaluje nechvalně proslulý Wheelingův „čvaňhák“.

„To chned ufidíme,“ podotkl Němec. „Kde teď jsme, pane Macdonalde?“

„Už tam skoro budeme, pane Schaefer,“ odpověděl strojní důstojník. „Dneska večer dorazíme k Velkým mělčinám¹. Ale obecně vzato jsme teď uprostřed rybářské flotily. Od oběda jsme se otřeli o tři dory² a jednomu Francouzovi jsme málem zlomili vratipeň, když to vzal ‚na tělo‘, abych tak řekl.“

„Šmakuje ti ten doutníček, co?“ zeptal se Němec, protože Harveymu mezitím vhrkly slzy do očí.

„Jistě, má takovou plnou chuť,“ odpověděl chlapec se zatátými zuby. „Trochu jsme zpomalili, nepřijde vám? Skočím se ven podívat, kolik uzlů ukazuje log.“

„To bych ti doporučil,“ podotkl Němec.

Harvey se vypotácel na mokrou palubu a zamířil k nejbližšímu zábradlí. Bylo mu hrozně zle, jenže uviděl palubního stevarda, který právě opodál svazoval židle, a jelikož se před ním Harvey vytahoval, že nikdy nemá mořskou nemoc, donutila ho teď vlastní pýcha vydat se k zádi na druhou salonní palubu, až na její oblý konec. Nikdo tu nebyl a on se dovlékł úplně na kraj k vlajkové žerdi. Tam se ochable, zmučeně nahnul přes nízké zábradlí, protože tady na zádi se k nevolnosti po Wheelingově „čvaňhaku“ přidávaly ještě otřesy lodního šroubu a všechno zhoršovaly. Točila se mu hlava, před očima mu tančily hvězdičky, celé tělo jako by ztrácelo hmotnost a ve větru se mu podlamovaly nohy. Z mořské nemoci mu bylo téměř na omdlení a při jednom náklonu lodi se sesunul přes zábradlí a zůstal ležet na úzkém srpku paluby na samém konci parníku. Pak se z mlhy pomalu vynořila šedá obří vlna, vzala Harveyho do náruče a stáhla ho přes závětrnou stranu lodi. Nezměrné zelené vody se mu zavřely nad hlavou a on tiše usnul.

¹ Zeměpisně Velká newfoundlandská lavice (*Grand Banks of Newfoundland*)
Více viz doslov.

² *Dory je malý člun pro lov tresek, podrobněji vyloženo v doslovu.*

Probudilo ho troubení podobné tomu, jímž na letním táboře v Adirondackých horách, kde jednou byl, svolávali k obědu. Pomalu se rozpomněl, že je Harvey Cheyne, mrtvý Harvey Cheyne, který se utopil uprostřed oceánu, ale byl příliš zesláblý na to, aby si vybavil cokoli dalšího. Vtom ho do nosu udeřil jakýsi neznámý pach, po mokřích, lepkavých zádech mu přeběhlo mrazení a zároveň si uvědomil, že je plný slané vody. Když otevřel oči, poznal, že je pořád na moři, protože se kolem něj vzdouvalo v podobě stříbřitých kopečků; navíc zjistil, že leží na hromadě polomrtvých ryb a dívá se na široká záda v modrém svetru.

„Marná sláva,“ pomyslel si, „jsem mrtvý, to je jasná věc, a tenhle člověk mě tu hlídá.“

Zasténal, dotyčný otočil hlavu a pod vlnitými černými vlasy se zaleskly dvě zlaté náušnice.

„Aha! Tak už je nám kapku líp?“ zeptal se muž. „Lež klidně, budeme líp vyvážení.“

Rychlým trhnutím vesel otočil pohupující se příď k hladké vlně, která vyzdvihla člun dobrých šest metrů vysoko a následně ho nechala sklouznout do skelné prohlubně na druhé straně. Ani během tohoto krkolomného kousku však modrý svetr nepřestal hovořit. „Docela klika, musím říct, že se mi povedlo tě chytit. Kamaráde! A ještě větší klika, že mě vaše loď nepřevrhla. Cos vyváděl, že jsi spadnul?“

„Bylo mi zle,“ odpověděl Harvey. „Hrozně zle, nemohl jsem nic dělat.“

„Na poslední chvíli jsem zatroubil a tvoje loď krapítek vybočila z kurzu. A najednou koukám, jak letíš do moře. Kamaráde! Už jsem si myslel, že tě šroub rozsekal na krmení pro ryby, ale pak vidím, že jsi na hladině a odnáší tě to rovnou ke mně. Tak jsem tě vylovil jako velkou rybu a protentokrát jsi z toho vyváznul.“

STATEČNÍ KAPITÁNI

„Kde to jsem?“ zeptal se Harvey. Nepřipadal si tu kdovíjak v bezpečí.

„Jsi u mě v mojí dory – já jsem Manuel a pluju na škuneru *Už jsme tu* z Gloucesteru. Tam žiju, v Gloucesteru. Za chvíli si dáme večeri. Kamaráde!“

Zdálo se, že má ruce i hlavu jako ze železa, protože nejprve zadul na velkou mušli, a když nebyl spokojený s výsledkem, rozkročil se na plochem dnu pohupující se dory a s dlaněmi u úst začal hlasitě, hluboce řvát do mlhy. Harvey si později nevzpomínal, jak dlouho tohle představení trvalo, protože sám se celý jen klepal hrůzou při pohledu na jakoby dýmající vlny. Měl pocit, že zaslechl výstřel, troubení a křik. Pak se po jejich boku vynořilo cosi výrazně většího než jejich dory, na rozbourané hladině se to však zmítalo podobně. Několik hlasů mluvilo současně. Spustili ho do temného, kolébajícího se otvoru, kde

mu muži v oděvu z voskovaného plátna dali horké pití, svlékli z něj mokré šaty a on usnul. Když se probudil, čekal, až uslyší první vyzvánění k snídani, a divil se, proč mu jeho kajuta na parníku najednou připadá tak malá. Otočil se a zadíval se do úzkého, trojúhelníkového prostoru, osvětleného lampou, hou-pající se pod mohutným čtvercovým trámem. Na dosah stál trojstranný stůl, který se táhl od šikminy přídě až k přednímu stěžni. A vzadu, za oprýskanými kamínky značky Plymouth, seděl kluk zhruba jeho věku, s nevýrazným zarudlým obličejem a jiskrnýma šedýma očima. Na sobě měl modrý svetr a vysoké holínky. Na podlaze leželo několik dalších párů holínek, stará čepice a několik onošených vlněných ponožek a vedle pryčen se pohupovaly černé a žluté nepromokavé obleky. Celá kajuta byla napěchovaná všemožnými pachy stejně, jako je žok napěchovaný bavlnou. Zejména nepromokavé obleky měly velmi osobitou vůni, která tvořila jakési pozadí pro pach smažených ryb, přepáleného oleje, barvy, pepře a zatuchlého tabáku; to všechno se však mísilo dohromady a obklopoval to všudypřítomný zápach lodi a slané vody. Harvey si znechuceně všiml, že na jeho lůžku není prostěradlo. Ležel na špinavém drilichovém potahu na člun, plném hrudek a žmolků. A konečně i pohyb lodi se značně lišil od pohybu parníku. Loď se nehoupala ani nekolébala, spíš nesmyslně a bezcílně poskakovala jako hřibě v ohlávce. Velmi blízko ucha slyšel šplouchání a kolem vrzaly a sténaly trámy. Vzpomněl si na mámu a zoufale zakňoural.

„Už je ti líp?“ zeptal se s úsměvem kluk. „Dáš si kafe?“ Nalil mu plný plecháček a osladil ho melasou.

„Nemáte mléko?“ zeptal se Harvey a rozhlédl se po dvou řadách ztemnělých paland, jako by čekal, že tam někde uvidí krávu.

„Hm, ne,“ řekl kluk. „Mléko nejspíš neuvidíš tak do půlky září. Ale není to špatný kafe. Sám jsem ho dělal.“

Harvey se mlčky napil a kluk mu podal talíř s kousky dokřupava opečeného vepřového, do něhož se Harvey hltavě pustil.

„Usušil jsem ti oblečení. Možná se trochu srazilo,“ pokračoval kluk. „My tady tyhle věci nenosíme. Prohlídni se, jestli ses někde nezranil.“

Harvey se začal kroutit a všemožně protahovat, ale na žádné zranění nenarazil.

„To jsem rád,“ řekl kluk srdečně. „Dej se do kupy a vylez na palubu. Táta se na tebe chce podívat. Já jsem jeho syn – jmenuju se Dan – a dělám tu pomocníka kuchaře a vůbec všechno, co je na lodi třeba a chlapům se do toho nechce. Jinak tady žádný kluci nejsou, protože Otto spadnul přes palubu – a to byl navíc Holanďan a bylo mu už dvacet. Jak to, že jsi slítnul z parníku, když bylo úplně bezvětří?“

„Bezvětří rozhodně nebylo,“ namítl Harvey našťvaně. „Pořádně to fičelo a já měl mořskou nemoc. Nejspíš jsem přepadl přes zábradlí.“

„No, včera přes den a v noci byly úplně normální vlny,“ opáčil kluk. „Jestli ti tohle připadalo jako nějaká vichřice..“ Hvízdal. „Než poplujeme domů, ještě uvidíš. A teď sebou hod! Táta čeká.“

Jako mnozí jiní chlapci vyrůstající v podobně politováníhodných podmínkách Harvey nikdy nezažil, aby mu někdo něco přikázal – a pokud přece, neobešlo se to bez dlouhého, nezřídká plačtivého vysvětlování, proč se po něm něco žádá a proč by měl poslechnout. Paní Cheyneová žila ve strachu, aby chlapci nezpůsobila nějaký šrám na duši, a nejspíš právě proto se sama neustále nacházela na pokraji nervového zhroucení. Harvey nechápal, proč by měl kvůli někomu někam pospíchat, a také to otevřeně řekl. „Jestli se mnou tvůj táta tolik touží mluvit, může přijít sem dolů. Chci, aby mě okamžitě odvezl do New Yorku. Zaplatím mu.“

Dan vyvalil oči a rozhodl se, že to bude brát jako vydařený vtípek. „Hej, tati!“ zavolal přířivým průlezem. „Povídá, že jestli s ním tolik toužíš mluvit, máš slézt sem dolů. Slyšíš, tati?“

Odpověď zazněla tím nejhlubším hlasem, jaký kdy Harvey z lidských úst slyšel: „Nech těch blbostí, Dane, a pošli mi ho sem.“

Dan se uchechtl a hodil Harveymu jeho pokroucené šněrovací boty. Sotva Harvey uslyšel ten hlas z paluby, zapomněl na svůj nesmírný hněv a začal se utěšovat pomyšlením na to, jak bude v průběhu plavby domů postupně poodkrývat skutečnosti o svém a otcově bohatství. Tahle historka z něj navíc mezi jeho kamarády najisto udělá nadosmrti hrdinu. Vyšplhal po svislém žebříku na palubu a začal přes množství překážek klopýtat na zád, kde na stupni zvýšené záďové paluby seděl menší, sporý, hladce oholený muž s šedým obočím. Moře se během noci zklidnilo a hladina teď byla hladká a rovná a po obzoru posetá plachtami asi desítky rybářských lodí. Mezi nimi roztroušené černé tečky ukazovaly, kde se nacházejí rybářské čluny dory. Škuner s trojcípou kotevní plachtou na hlavním stěžni poskakoval na kotvě a kromě muže u střechy palubní nástavby – či u „domku“, jak se jí říká – nebylo nikde vidět ani živáčka.

„Dobrytro... nebo spíš dobrý odpoledne. Málem jsi prochněl celej den, hošánku,“ oslovil ho muž.

„Dobrytro,“ odpověděl Harvey. Nelíbilo se mu, že ho někdo oslovuje „hošánku“, a taky očekával trochu soucitu, když ho přece zachránili před utonutím. Máma se mohla pomínout, kdykoli si jen nabral do bot, zato tohohle námořníka to zjevně nechávalo chladným.

„Tak a teď povídej. Když se to vezme kolem a kolem, měl jsi setsakramentský štěstí. Jak se jmenuješ? Odkud (hádám, že z New Yorku) a kam (hádám, že do Evropy)?“

Harvey se představil, zmínil jméno parníku, stručně vylíčil svoji nehodu a na závěr požádal, ať ho okamžitě odvezou zpátky do New Yorku, kde jim jeho otec zaplatí, kolik si jen řeknou.

„Hm,“ zamručel hladce oholený muž, na něhož Harveyho poslední slova zřejmě velký dojem neudělala. „Musím říct, že nemáme nejvalnější mínění o nikom, i když je to ještě kluk, kdo za bezvětrí takhle sletí z paluby. Obzvlášť jestli měl jenom mořskou nemoc.“

„No dovolte!“ zvolal Harvey. „Myslíte si snad, že jsem na tuhle vaši špinavou skořáčku spadl jen tak pro legraci?“

„Jelikož netuším, jak si přesně představuješ legraci, nedokážu to dost dobře posoudit, chlapče. Ale být tebou, dávám si setsakra pozor, jak o týhle lodi, která tě zásahem prozřetelnosti zachránila, přede mnou mluvíš. Jednak proto, že je to bezbožnost. A druhak proto, že bys mě tím mohl namíchnout – a já jsem Disko Troop z *Už jsme tu*, přístav Gloucester, pokud to náhodou ještě nevíš.“

„Nevím a je mi to fuk,“ opáčil Harvey. „Jsem samozřejmě vděčný za záchranu a vůbec za všechno, ale měl byste si uvědomit, že čím dřív mě odvezete zpátky do New Yorku, tím líp vám zaplatím.“

„A to jako čím?“ Troop nadzvedl huňaté obočí nad podezřele nevzrušenýma modrýma očima.

„Přece dolary a centy,“ odpověděl Harvey, potěšený představou, že snad konečně udělá dojem. „Pěkně na dřevo.“ Vrazil si ruce do kapes a trochu vystrčil břicho, což sám považoval za majestátní postoj. „Na ten den, kdy jste mě vytáhli z vody, budete nadosmrti vzpomínat. Jsem totiž jediný syn Harveyho Cheyna.“

„To se teda má čím chlubit,“ podotkl suše Disko.

„A jestli nevíte, kdo je to Harvey Cheyne, vaše smůla – a hotovo. Teď to otočte a ať už jsme na cestě.“

Harvey žil v představě, že většina Ameriky nedělá nic jiného, než závistivě diskutuje o bohatství jeho otce.

„Možná jo, a možná ne. Uber trochu větru z plachet, hošánku, a nech to radši na nás. Plachtám rozumíme líp než ty.“

Harvey zaslechl, jak se Dan, který předstíral, že něco dělá u paty předního stěžně, hlasitě uchechtl, a rázem se mu nahnula krev do tváří. „Dobře vám zaplatíme,“ zopakoval. „Kdy myslíte, že můžeme být v New Yorku?“

„Do New Yorku nikdy nepluju. Ani do Bostonu. Někdy kolem září se snad dostaneme do Gloucesteru. A tvůj tatík – vážně je mi líto, ale nikdy jsem o něm neslyšel – mi může dát třeba deset dolarů, až mu to všechno vyličíš. Ale ani nemusí.“

„Deset dolarů! Heleďte se, tadyhle..“ Harvey zalovil v kapse pro svůj svazek bankovek, ale vytáhl jen promáčenou krabičku cigaret.

„Tohle není platná měna, a navíc to škodí na plíce. Hoď je přes palubu, chlapče, a zkus to znovu.“

„Někdo mi je ukradl!“ rozhořčil se Harvey.

„Takže mě budeš moct odměnit, teprve až se sejdeš s tatíkem?“

„Sto třicet čtyři dolarů – všechno pryč!“ Harvey zoufale prohledával kapsy. „Koukejte mi je vrátit.“

Výraz v Troopově ošlehané tváři se na okamžik proměnil. „Co bys ty dělal se sto třiceti čtyřma dolarama, chlapečku?“

„Byl to zbytek z mého kapesného – co dostávám každý měsíc.“ Harvey předpokládal, že tímhle námořníkovi vyrazí dech a on konečně změní názor. Což se povedlo, jen trochu jinak, než očekával.

„Ahá! Sto třicet čtyři dolarů je jenom zbytek z tvého kapesného – a jen na měsíc! Nepraštil ses náhodou někde do hlavy, když jsi padal z toho parníku? Třeba o sloupek zábradlí, co? Starej Hasken z *Východního větru*,“ vykládal Troop spíš

jen sám pro sebe, „ten zakopnul o poklop průlezu a praštil se do hlavy o hlavní stěžeň – byla to pěkná řacha. Asi tři neděle nato začal Hasken najednou prohlašovat, že *Východní vítr* je válečná loď vyslaná proti obchodním plavidlům, a pak vyhlásil válku ostrovu Sable, protože patří Britům a Mělčiny se táhnou moc daleko do moře. Zašili ho do pytle, aby mu koukala jen hlava a nohy, a takhle strávil zbytek cesty. Teď je zpátky doma v Essexu a hraje si s panenkami.“

Harvey v duchu soptil vzteky, ale Troop konejšivě pokračoval: „Je mi tě líto. Je mi tě moc líto – takovej mladej kluk. O těch penězích už radši nebudeme mluvit.“

„Samozřejmě že nebudete. Ukradli jste mi je.“

„No prosím. Jestli tě to utěší, tak si myslí, že jsme je ukradli. Ohledně cesty zpátky. I kdybysme to teď mohli otočit, což nejde, ty se v tomhle stavu domů taky vrátit nemůžeš. Navíc jsme k Mělčinám teprve dorazili a tohle je naše živobytí. Za měsíc si přijdeme sotva na padesát dolarů a o nějakým kapesným nemůže být ani řeč; s trochou štěstí se na pevninu vrátíme někdy na začátku září.“

„Ale... ale teď je květen a já tady nemůžu sedět se založenýma rukama jen proto, že vy chcete lovit ryby. Prostě nemůžu!“

„Svatá pravda, svatá pravda. Nikdo nechce, abys tady seděl se založenýma rukama. Je tady fůra práce, protože nám na Le Have spadnul přes palubu Otto. Hádám, že se neudržel na palubě při vichřici, co nás tam zastihla. Těžko říct, sám už nám to asi nikdy nepoví. Teď ses tu naopak ukázal ty, což mi přijde jednoznačně jako zásah shůry. I když mi něco říká, že toho asi moc neumíš. Co ty na to?“

„Až se vrátíme na pevninu, budu vám všem umět pěkně zatopit,“ prohlásil Harvey, výhružně pokýval hlavou a ještě nezřetelně zamručel cosi o „pirátství“, čemuž se Troop téměř – ne docela – zasmál.